

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **JUDr. RNDr. P. K.**, bytom A., adresa pre doručovanie: AK, JUDr. P. K., K., proti žalovanému: **Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky**, Župné námestie č. 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 349/2005-52 SKP zo dňa 14.6.2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 305/2006-25 zo dňa 14.4.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 305/2006-25 zo dňa 14.4.2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 349/2005-52 SKP zo dňa 14.6.2006 a rozhodnutie č. 349/2005-52 SKP z 2.1.2006 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 397,94 € do 10 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 349/2005-52 SKP zo dňa 14.6.2006 o zamietnutí rozkladu žalobcu proti rozhodnutiu č. MS SR 349/2005-52 SKP zo dňa 2.1.2006, ktorým bol žalobca vyčiarknutý zo zoznamu správcov konkurznej podstaty v zmysle § 41 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“). O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalovanému nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že postup a rozhodnutie žalovaného boli v súlade so zákonom, keďže sa preukázalo, že žalobca do termínu 23.11.2005 nepodal prihlášku na skúšku jednému z menovaných vzdelávacích centier, nevykonal správcovskú skúšku do konca roka 2005 a tým nesplnil jednu z podmienok zákona o konkurze a vyrovnaní.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal rozsudok zmeniť, napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V rozsiahlom odvolaní vysvetlil, že odvolanie proti prvostupňovému správnenému rozhodnutiu podal v trojmesačnej lehote z dôvodu, že doručené rozhodnutie neobsahovalo žiadne poučenie. Krajskému súdu vyčítal, že nechal bez povšimnutia skutočnosť, že druhostupňové rozhodnutie v rozpore s § 59 ods. 2 SP vôbec neobsahuje konštatovanie, že odvolací orgán potvrdzuje prvostupňové rozhodnutie. Trval na tom, že svoju prihlášku na správcovskú skúšku podal riadne a včas, keď ju aj so všetkými požadovanými prílohami doručil žalovanému (dňa 24.10.2005), no žalovaný pochybil, pretože ak mal za to, že nebol oprávnený zabezpečiť preskúšanie, mal s prihláškou nakladať v súlade so Správnym poriadkom a postúpiť ju príslušnej osobe.

Poukázal na to, že v čase podania prihlášky žalovaný nekonal a nebol v stave poskytnúť mu žiadne informácie o skúške, hoci termín vyplývajúci zo zákona bol už blízko. V tom čase žalovaný nepoveril ešte žiadnu právnickú osobu zabezpečením vykonania skúšok a zanedbal si povinnosti vyplývajúce z § 7 ods. 7 vyhlášky MS SR č. 291/2005 Z.z. Žalovaný

porušil aj § 18 zákona, § 7 ods. 7 uvedenej vyhlášky, keďže nevydal vôbec rozhodnutie, hoci to predpokladá § 37 ods. 2 zákona, ale poverenie realizoval nenáležitou formou uzatvárania inominátnych občianskoprávných či obchodných zmlúv. Poukázal na to, že tri zo štyroch takto poverených subjektov žalovaného v prvej polovici novembra 2005 informovali o spôsobe vykonania skúšky bez toho, aby preukázali svoju oprávnenosť na túto činnosť.

Trval na tom, že dňa 24.10.2005 sa na skúšku záväzne prihlásil a teda aj preto, ako aj pre skutočnosť, že iný subjekt oprávnený na zabezpečenie správcovskej skúšky neexistuje, ďalej nepostupoval tak, ako ho žalovaný vyzval a neprihlásil sa opätovne na skúšku. Podľa jeho názoru je príslušnosť na zabezpečenie správcovskej skúšky upravená v § 18 veta druhá v dvoch samostatných rovnocenných alternatívach, pričom je len na žalobcovi, ktorú z alternatív si vyberie a on si zvolil ministerstvo, ktoré, pokiaľ sa pre nejaké dôvody nepovažovalo za subjekt zabezpečujúci skúšky, malo v zmysle Správneho poriadku postúpiť žiadosť príslušnému subjektu a nie požadovať podanie novej žiadosti o vykonanie skúšky. Ak žalovaný zamýšľal upraviť iný postup pri prijímaní žiadostí na skúšky a ich zabezpečovaní, mal tak urobiť podľa § 38 písm. b/ formou všeobecne záväzného právneho predpisu. Žalobca uviedol, že skúšok sa nezúčastnil, pretože sa nekonali a nezúčastnil sa ani skúšok ministerstvom nezabezpečovaných, pretože žalovaný jeho prihlášku nepostúpil osobe podľa neho na to príslušnej, ako aj preto, že takáto právnická osoba nebola a doteraz nie je upraveným spôsobom ustanovená. Poukázal tiež na to, že žalovaný mu nevrátil listiny pripojené k prihláške na skúšku a preto aj čakal, že žalovaný svoju chybu napraví a vyzve ho na účasť na vykonanie skúšky, čo sa však nestalo.

Žalobca ďalej namietal, že prvostupňové rozhodnutie mu bolo doručené tak, že budilo dojem rozhodnutia uceleného, v ktorom však chýbalo poučenie o odvolaní, pečiatka a podpis s uvedením funkcie osoby oprávnenej konať za žalovaného. Rozhodnutie bolo nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, jeho odôvodnenie nebolo kompatibilné s výrokom, nebolo v ňom zmienené, že prihlášku žalobca riadne doručil žalovanému, ani to, prečo žalovaný žalobcu nepozval na skúšku, prípadne prečo aspoň nenakladal s prihláškou tak, ako v zmysle Správneho poriadku mal. Absenciu postupu upraveného zákonom nemôže podľa žalobcu relevantne nahradiť list žalovaného, v ktorom upravoval iný postup pri skúškach, ako mal byť dodržaný. Žalobca namietal tiež spôsob, akým žalovaný postupoval pri zabezpečovaní dôkazu - originálu prvostupňového rozhodnutia, ktoré mu bolo doručené.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť a rozhodnutia žalovaného zrušiť a tomuto vrátiť vec na ďalšie konanie. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 8. februára 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalobca dňa 24.10.2005 podal u žalovaného prihlášku na správcovskú skúšku. Na toto podanie reagoval žalovaný listom č. 349/2005-52 SKP zo dňa 15.11.2005, v ktorom žalobcovi oznámil, že v zmysle § 18 zákona poveril vykonávaním odbornej prípravy a zabezpečením správcovskej skúšky štyri (v liste špecifikované) právnické osoby a poučil ho, že si má vybrať jednu z uvedených vzdelávacích inštitúcií a tejto zaslať prihlášku na správcovskú skúšku v stanovenom termíne t. j. do 23.11.2005. Informovalo ho, že centrum navrhne termíny skúšky, tie budú zaslané na schválenie ministerstvu a následne obratom oznámené príslušnému vzdelávaciemu centru. Uchádzači budú o termíne oboznámení vybratým vzdelávacím centrom najmenej päť dní pred jej konaním, s tým, že termíny skúšok budú od 1.12.2005 do 20.12.2005, konkrétne termíny budú po schválení zverejnené na webovej stránke ministerstva, poplatok za vykonanie skúšky bol ohraničený maximálnou sumou 5 000 Sk vrátane DPH.

Žalovaný rozhodnutím č. 349/2005-52 SKP zo dňa 2.1.2006 vyčiarkol žalobcu zo zoznamu správcov s poukazom na ustanovenie § 41 zákona s tým, že žalobca si v zákonnej lehote nesplnil povinnosť zložiť správcovskú skúšku do 31.12.2005. Rozhodnutie bolo doručené žalobcovi do vlastných rúk dňa 4.1.2006.

Žalobca napadol toto rozhodnutie rozkladom (podaným osobne v podateľni žalovaného dňa 28.3.2006), v trojmesačnej lehote s poukazom na § 54 ods. 3 Správneho poriadku tvrdiac, že v doručenom rozhodnutí chýbalo poučenie o odvolaní a z formálno-právneho hľadiska neobsahovalo odtlačok okrúhlej pečiatky a podpis a funkciu oprávnenej osoby v zmysle § 47 ods. 5 Správneho poriadku. Namietal, že rozhodnutie je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, vo výroku nie je uvedené ani ustanovenie právneho predpisu, na základe ktorého sa rozhodlo a rovnako odôvodnenie je neúplné a nevysporiadava sa so skutočnosťou, že prihlášku na skúšku riadne doručil dňa 24.10.2005 Ministerstvu spravodlivosti SR. Poukázal na to, že príslušnosť na zabezpečenie správcovskej skúšky upravuje § 18 veta druhá zákona v dvoch samostatných alternatívach, z ktorých sú obidve rovnocenné, pričom on postupoval podľa prvej alternatívy. Dodatočným podaním z 31.3.2005 navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť.

O rozklade žalobcu rozhodla ministerka spravodlivosti rozhodnutím č. 349/2005-52 SKP zo dňa 14.6.2006 tak, že rozklad zamietla. V odôvodnení rozhodnutia sa konštatuje, že prvostupňové rozhodnutie (doručené 4.1.2006) sa stalo právoplatným dňa 20.1.2006, nakoľko nebolo napadnuté rozkladom v zákonnej 15 dňovej lehote. Konštatuje sa tiež, že originál prvostupňového rozhodnutia obsahuje všetky predpísané náležitosti a žalobca ani napriek výzve žalovaného nepreukázal svoje tvrdenie, že mu bola doručená len prvá strana predmetného rozhodnutia a preto nebolo preukázané splnenie podmienky pre použitie trojmesačnej lehoty na podanie rozkladu podľa § 54 ods. 3 SP. Z prvostupňového rozhodnutia bolo zrejmé, že k vyčiarknutiu žalobcu zo zoznamu správcov došlo na základe ustanovenia § 41 zákona, v zmysle ktorého každý správca zapísaný do zoznamu správcov podľa § 39 zákona mal povinnosť úspešne zložiť správcovskú skúšku do 31.12.2005. Ministerstvo poverilo vykonaním odbornej prípravy a zabezpečením správcovskej skúšky štyri právnické osoby a je nesporné, že toto, ako aj postup pri prihlasovaní sa na skúšky ministerstvo s dostatočným časovým predstihom zverejnilo na svojej webovej stránke. Napriek faktu, že žalobca podal prihlášku na skúšku na ministerstvo 24.11.2005 (správne malo byť uvedené

24.10.2005), nič to na uvedenom nemení a žalobca bol okrem informácií na webovej stránke informovaný aj priamo listom ministerstva zo dňa 15.11.2005. Ďalej z rozhodnutia vyplýva, že v súvislosti s námietkou žalobcu o existencii dvoch rovnocenných alternatív pri vykonaní skúšky, výber alternatívy, teda či skúšku zabezpečí ministerstvo alebo ním poverená právnická osoba, určuje ministerstvo, nie jednotliví správcovia. Žalobcovi nebola upretá možnosť vykonať správcovskú skúšku a je nesporné, že žalobca skúšku v stanovenej lehote nevykonával.

Podľa § 39 zákona advokát zapísaný do zoznamu správcov vedenom podľa doterajších predpisov (ďalej len "starý zoznam správcov") sa považuje za zapísaného do zoznamu správcov vedenom podľa tohto zákona (ďalej len "nový zoznam správcov"). Iné osoby zapísané do starého zoznamu správcov môžu vykonávať správcovskú činnosť podľa osobitného predpisu len vo veciach, v ktorých boli ustanovené do funkcie pred účinnosťou tohto zákona.

Podľa § 41 zákona správca zapísaný do nového zoznamu správcov podľa § 39 je povinný do 31. decembra 2005 úspešne zložiť správcovskú skúšku podľa tohto zákona; vykonanie odbornej prípravy sa nevyžaduje. Ak správca správcovskú skúšku podľa tohto zákona v tejto lehote úspešne nezloží, ministerstvo správcu bez zbytočného odkladu vyčiarkne z nového zoznamu správcov.

Podľa § 18 zákona odbornú prípravu a ďalšie vzdelávanie správcov zabezpečuje ministerstvo prostredníctvom poverenej osoby. ***Správcovskú skúšku zabezpečuje ministerstvo alebo ním poverená právnická osoba.***

Podľa § 38 písm. b/ zákona všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, ustanoví podrobnosti o rozsahu, obsahu, forme, termínoch, spôsobe vykonania a spôsobe preukazovania riadneho vykonania odbornej prípravy na správcovskú skúšku, správcovskej skúšky, preskúšania správcu a ďalšieho vzdelávania správcov,

Podľa § 7 ods. 8 vyhlášky č. 291/2005 Z. z. O vzdelávacom poriadku správcov v oblasti konkurzu a reštrukturalizácie (ďalej len vyhláška) ***konanie skúšky organizačne zabezpečuje ministerstvo alebo ním poverený usporiadateľ***; poverenie usporiadateľa

obsahuje najmä spôsob určovania termínov a miesta konania skúšky, spôsob podávania a vybavovania prihlášok na skúšku, spôsob tvorby ceny za vykonanie skúšky, spôsob prizývania skúšobnej komisie a ďalšie podmienky tak, aby sa skúška vykonala riadne a transparentne. Termíny a miesta konania skúšky a podrobnosti určené v poverení o organizačnom zabezpečení konania skúšky sa vhodným spôsobom zverejnia na internetovej stránke ministerstva.

Ustanovenie odseku 8 platí primerane aj v prípade, ak skúšku organizačne zabezpečuje ministerstvo (ods. 9).

Podľa § 37 ods. 2 zákona ak tento zákon neustanovuje inak, ***na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.***

Podľa § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. (ods. 1)

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. (ods. 2)

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmiernu vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb. (ods. 3)

Podľa § 47 SP rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu. (ods. 1)

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. (ods. 3)

Poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom. (ods. 4)

V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby. Rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť ďalšie náležitosti rozhodnutia. (ods.5)

Podľa § 59 ods. 2 SP ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb.

Štátna moc pochádza od občanov, ktorí ju vykonávajú prostredníctvom svojich volených zástupcov alebo priamo (ods.1)

Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (ods. 2).

Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá (ods. 3)

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán nepostupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami.

V konaní nebolo sporné, že žalobca podal prihlášku na skúšku spolu s vyžadovanými dokladmi na ministerstvo už dňa 24.10.2005, pričom vychádzal z ustanovenia § 18 zákona, zo znenia ktorého vyplýva alternatíva v otázke príslušnosti inštitúcie príslušnej na zabezpečenie správcovskej skúšky. Je zrejmé, že v danom prípade formulácia zákonnej úpravy ale ani vykonávacej vyhlášky v podrobnostiach nedáva adresátom možnosť jednoznačnej identifikácie orgánu zabezpečujúceho správcovské skúšky, preto pokiaľ za daných okolností žalobca vychádzajúc z takéhoto znenia zákonnej úpravy doručil prihlášku v primeranom časovom predstihu žalovanému, nemožno jeho postupu nič vyčítať.

V situácii, keď právny predpis nedáva jednoznačnú odpoveď na určitú právnu otázku a túto nebolo možné vyložiť ani v systémových súvislostiach s ostatnými predpismi, tak aby bola rozumne a spravodlivo zodpovedaná, bolo povinnosťou správneho orgánu, ktorý si následne ako orgán štátnej správy zodpovedný za agendu „správcov konkurznej podstaty“ osvojil právo určujúceho činiteľa v ďalšom procese organizovania skúšok t. j. výberom a poverením iných právnických osôb, postupovať v súlade so zásadami „dobrej správy“ tak, aby uchádzač o vykonanie správcovskej skúšky neutrpel na svojich právach ujmu, najmä s prihliadnutím na jeho dovtedajší legitímny postup v dobrej viere v podmienkach právneho štátu založeného na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, ktoré bránia výkladu a aplikácii nejasných a neurčitých (nejednoznačných) právnych noriem na ťarchu adresáta právnej normy postupujúceho v dobrej viere.

Napriek tomu, že žalobca vykonal akt prihlásenia sa na skúšku spôsobom rešpektujúcim podmienky dané zákonom resp. vykonávacou vyhláškou, žalovaný na tento jeho úkon neprihliadol a vlastným výkladom totožného ustanovenia modifikoval podmienky postupu pri realizácii procesu zabezpečenia skúšky ad hoc spôsobom, ktorý v danom prípade sťažil podmienky žalobcu postupujúceho v dobrej viere aj tým, že s poučením v liste z 15.11.2005 mu nevrátil doklady vyžadované k prihláške na skúšku, prípadne prihlášku spolu s dokladmi včas nepostúpil poverenej inštitúcii, čím u žalobcu vyvolal stav časovej tiesne resp. stav, v ktorom bolo jeho právne postavenie neprehľadné a neisté, čo nepochybne je v rozpore s princípom „dobrej správy“.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť skutočnosť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 Správneho poriadku, pre ktoré

východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskych spoločenstiev resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy „*dobrej správy*“ (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

Odvolačí súd v tejto súvislosti odkazuje najmä na

- Rezolúciu Výboru ministrov č. (77)31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov

- Odporúčanie Výboru ministrov č. (80)2 o správnej úvahe

- Odporúčanie Výboru ministrov č. (2007)7 o dobrej verejnej správe,

ktorými Rada Európy prezentuje hodnotový základ spoločný členským krajinám Rady Európy, vychádzajúci z rešpektu k ľudským právam a slobodám v oblasti rozhodovania orgánov verejnej správy. Prostredníctvom formulovaných princípov založila Rada Európy určitý štandard pre kvalitu rozhodovania verejnej správy, predovšetkým po jeho obsahovej stránke s tým, že právnou povahou ide o tzv. soft-law.

Je nepochybné, že rešpektovanie aj týchto princípov je kontrolovateľné a rozhodnutia, úkony a postupy správnych orgánov sú preskúmateľné okrem iných aj z hľadiska plnenia uvedených zásad najmä zásady legality, ochrany (minimalizácie zásahov do) práv nadobudnutých v dobrej viere, zákazu zneužitia správneho uváženia, zásady predvídateľnosti, legitímneho očakávania, právnej istoty, zásady rýchlosti a ďalších.

Z hľadiska uvedených zásad nebolo možné opomenúť, že z obsahu pripojeného administratívneho spisu nevyplýva, že žalovaný, ak dospel pred vydaním rozhodnutia k predbežnému záveru o potrebe vyčiarknutia žalobcu zo zoznamu správcov konkurznej podstaty, konal v súlade s princípom „dobrej verejnej správy“, ktorého vyjadrením je aj obsah § 3 ods. 2 Správneho poriadku v súčinnosti so žalobcom, komunikoval s ním o „spornej otázke“ a dal mu príležitosť, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať,

najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, prípadne ho poučil, tak aby neutrpel v konaní ujmu, najmä ak bol v danom prípade obsah právnej úpravy postupu správneho orgánu nedostatočne inštruktívny a tým viac závislý od výkladu samotného správneho orgánu, hoci na takýto postup odkazuje aj čl. 14 Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. (2007)7 z 20.6.2007.

V štádiu po vydaní rozhodnutia z 2.1.2006 žalovanému možno tiež vyčítať, že pokiaľ žalobca v rozklade namietal, že prvostupňové rozhodnutie neobsahuje poučenie o opravnom prostriedku, z formálno-právneho hľadiska neobsahuje odtlačok okrúhlej pečiatky ani podpis a funkciu oprávnenej osoby podľa ustanovenia § 47 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, bolo jeho povinnosťou odstrániť pochybnosti o prípadnej existencii administratívneho pochybenia spočívajúceho v tom, že žalobcovi mala byť doručená len prvá strana rozhodnutia, čo malo spôsobiť vytýkané pochybenia.

Z jeho rozhodnutia navyše vyplýva, že postupoval podľa ustanovení o odvolacom konaní, keď v záhlaví svojho rozhodnutia odkázal na § 59 a 61 SP, hoci v odôvodnení vychádza zo skutočnosti, že rozhodnutie prvého stupňa sa stalo dňom 20.1.2006 právoplatným, potom, čo ho žalobca v zákonnej lehote nenapadol rozkladom. Ak teda žalovaný dospel k takémuto zisteniu, nebolo možné o takomto podaní žalobcu postupovať spôsobom určeným na preskúmanie neprávoplatných rozhodnutí v inštančnom konaní, ale toto malo byť považované za podnet na uskutočnenie konania príslušného na preskúmanie právoplatných rozhodnutí. Je zrejmé, že sám žalovaný mal pochybnosti o právnom režime konania pri vydaní rozhodnutia zo 14.6.2006, keď vo výroku jeho rozhodnutia absentuje časť o potvrdení prvostupňového rozhodnutia, hoci ust. § 59 ods. 2 SP, na ktorý sám odkazuje, tak ustanovuje. Nevyriešenie pochybnosti o otázke včasnosti podania rozkladu bolo vyvolané pochybnosťami o obsahu skutočne doručeného prvostupňového rozhodnutia žalobcovi z hľadiska jeho úplnosti v zmysle formálno-právnych požiadaviek podľa § 47 ods. 5 Správneho poriadku, ktoré žalovaný neodstránil. Preto nebolo možné posúdiť, či toto rozhodnutie obsahovalo všetky náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku, čo následne vyvoláva pochybnosti o zachovaní práva účastníka správneho konania poznať dôvody konkrétneho rozhodnutia tak, aby sa mohol v konaní účinne brániť. Je potrebné pripomenúť, že účelom odvolacieho konania je vždy iba *preskúmať* rozhodnutie orgánu prvého stupňa, *nie nahrádzať* prvostupňové konanie, preto ak v danom prípade

žalovaný argumentoval skutočnosťami v prvostupňovom rozhodnutí neuvedenými, možno o zachovaní tohto princípu dôvodne pochybovať, čo nezodpovedá požiadavkám na zákonný postup.

Uvedený postup dotknutých správnych orgánov v kumulácii s vytýkanými formálno-procesnými pochybeniami svedčiacimi o nedostatočnom rešpektovaní princípu dobrej verejnej správy vyvolalo situáciu, v ktorej právne postavenie žalobcu bolo neprehľadné a neisté a podľa názoru odvolacieho súdu tak v dostatočnej miere odôvodňujúce záver o nezákonnosti postupu žalovaného v predmetnej veci a nezákonnosti napadnutých rozhodnutí, čo nevytváralo predpoklady na zamietnutie žaloby, ale poskytovalo dostatočné dôvody na ich zrušenie, preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil tak, že rozhodnutia žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie..

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1, 2 a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť úspešnému žalobcovi trovy konania v celkovej sume 397,94 €, ktoré pozostávajú zo zaplatených súdnych poplatkov za žalobu (10 000 Sk, teda po prepočte na 331,94 €) a za odvolanie (66 €).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. februára 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová